

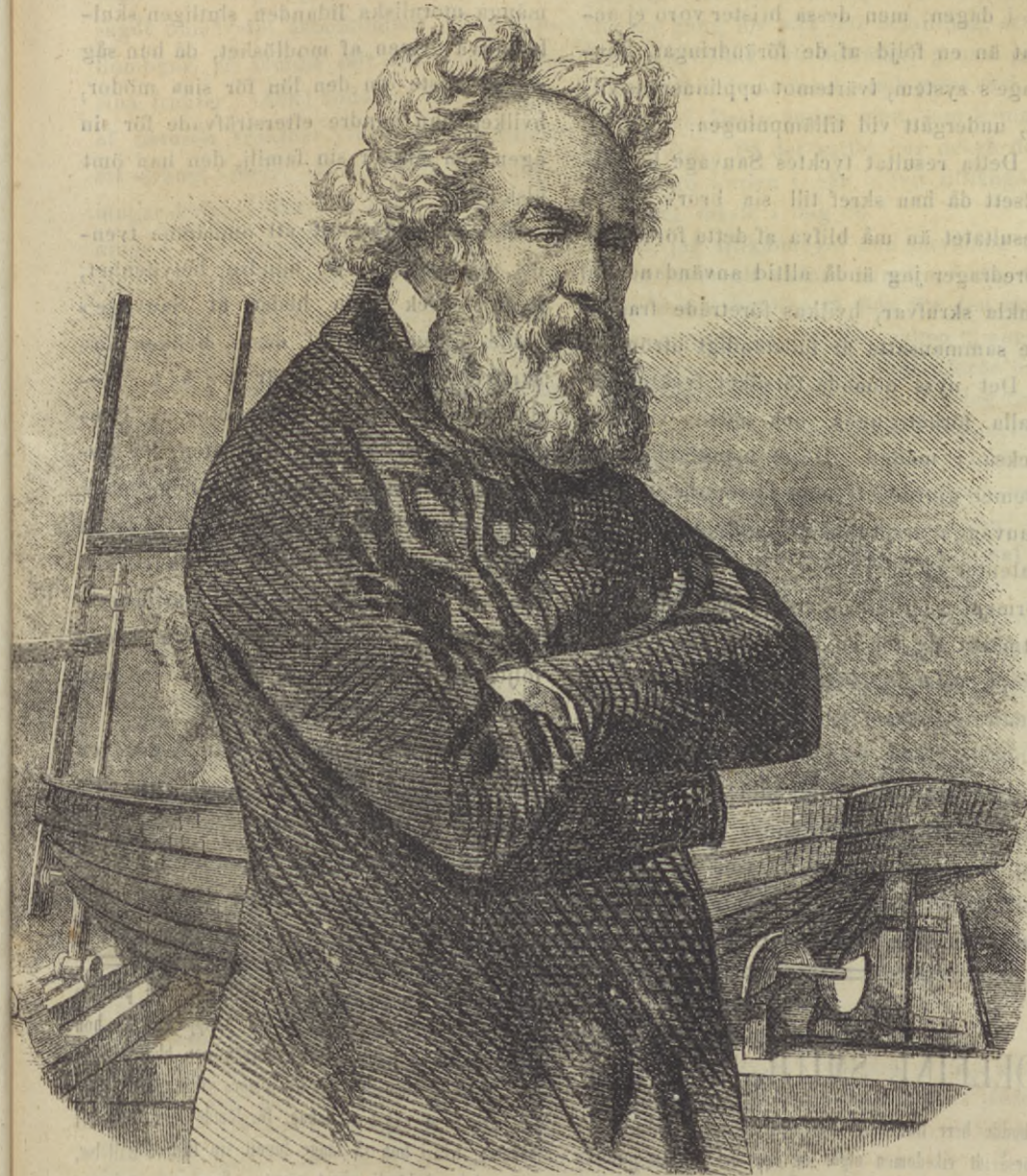
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 35. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 30 Augusti 1857. Pris för år: 6 R.dr 32 sk. B.co. XI årgången.

Frederic Sauvage.

Frederic Sauvage.

Se här ett namn, som bör få en plats i nyttiga och misskända människors martyrhistoria.

Pierre Louis Frederic Sauvage föddes den 19 September 1785 i Boulogne-sur-Mer. Han blef redan tidigt anställd vid fältmätningsskårens förvaltning i sin fädernestad. År 1811 tog han afsked från sin befattning här och blef skeppsbyggmästare.

Följande karaktersdrag är ett bevis på

den stora redbarhet, han ådagalade i utöfningen af sitt yrke. Ett fransyskt bolag uppdrog åt honom att bygga flera ångfartyg, bestämda för resor mellan Boulogne och London. Sedan Sauvage undersökt planen härför, hvilken innehöll ett detaljeradt system för konstruktionen, gjorde han sina observationer, hvilka dock icke blefvo antagliga. Oaktadt de lysande fördelar, hans arbeten lofvade honom, tillbakavisade han likväl bolagets anbud, svarande, att han icke

kunde besluta sig för att bygga skepp, hvilka, enligt hans öfvertygelse, ej kunde manövrera utan fara för människolif eller risk för medborgares intressen.

Med så stränga grundsatser kunde Sauvage svårligen vinna framgång för sina företag, och vi få också se att han inom kort måste afstå derifrån.

År 1821 bildade Sauvage vid Ellingens stenbrott, i närheten af Marquise, ett etablissement för marmors sågning och polering, med tilljelp af en horisontal qvarn af hans egen uppfinning. Denna sinnrika inrättning, som hade till uppgift att åstadkomma en oafbruten rörelse, hvilken riktning vindarne än hade, var icke alldeles ny till sin princip; men de lyckade förändringar, Sauvage tillade, gjorde deraf en nyttig uppfinning, hvilken förskaffade sin upphovsman en guldmedalj, som 1825 blef honom tillerkänd af "Föreningen för landbruk, handel och fria konster" i Boulogne-sur-Mer.

Begåfvad med en ovanligt liflig själ och en ihärdig arbetsförmåga, sysselsatte sig Sauvage, under det han fullföljde sitt företag vid stenbrotten, med fullkommandet af sin sågmaskin. Häntydande på detta arbete, som ihärdigt sträfvade till fulländning, skref han vid denna tidpunkt: "Jag blir icke lycklig förr än det ej återstår mig något att eftersträfvade. Jag tvekar icke att på söndagen förstöra hvad jag gjort under hela veckan; — se der huru mina nöjen ständigt förnyas."

Ungefär vid samma tid lemnar Sauvage ett nytt prof på sitt uppfinningsrika snille genom uppfinningen af en annan mekanisk inrättning, den han ger namnet "physiometre" och som erbjuder den bildade konstnären en lätt och säker metod att taga aftryck af figurer, att bilda fördjupningar å reliefarbeten och att slutligen erhålla en noggrann afbildning af dessa föremål. Denna metod, hvilken sedermera under namnet "physionotype" blifvit använd af tvenne experimenterer, hvilkas lyckliga företag ofta hade en mindre säker grundval än denna att bygga på, rönte ej den framgång, som man kunnat vänta af dess obestridliga nytta och blef för sin uppfinnare en källa till

förakt samt otaliga svårigheter och hinder.

Men midtunder dessa vedervärdigheter fullföljde Sauvage träget lösandet af ett problem, som andra före honom hade framställt utan att kunna fullständigt lösa det: användandet af propeller-skruven för navigationen. Hans enkla, praktiska förstånd, som kom honom att undvika abstraktioner och hypoteser, lyckades iakttaga de rätta grunderna för skruvens verksamhet. Derigenom att Sauvage bestämde den vinkel, under hvilken ett årblad åstadkommer den största möjliga drifkraft, lyckades han gifva skruven dess rätta form, proportioner och mest förmånliga läge. Detta så enkla resultat var dock ett snilledrag; ty det realiserade möjligheten att använda skruven i navigationen, hvarom andra före Sauvage endast drömt.

Anställda försök i mindre skala bevisade de förträffliga verkningarna af den af Sauvage föreslagna propellern; men de voro dock icke tillräckliga för att gifva hans system dess fulla anseende. Man begärde af uppfinnaren ytterligare uppoffringar, mer afgörande försök, experimenter i stor skala. Sauvage hade under tio års tid att kämpa mot både styrelsens och allmänhetens liknöjdhet. Hans uppfinning, föraktad i Frankrike, passerade Kanalen och blef der använd, med blott några få förändringar, hvilka dock icke kunde dölja detta lön.

Sauvage borde nu kunnat tro att er-

sättningsdag var kommen och att hans idé på en gång skulle triumfera öfver de hinder, den hittills mött, då man i stället kom att förkunna honom, i Havres gäldstuga, der han satt inspärrad för de skulder, han genom sina improduktiva experimenter ådragit sig, att det första franska skrufångartyget gått till botten. Genom detta försök föll de misslag man begått vid skruvens användande tydligare i dagen; men dessa brister voro ej annat än en följd af de förändringar, Sauvage's system, tvärtemot uppfinnarens vilja, undergått vid tillämpningen.

Detta resultat tycktes Sauvage ha förutsett då han skref till sin bror: "Hvad resultatet än må blifva af detta försök, så föredrager jag ändå alltid användandet af enkla skrufvar, hvilkas företräde framför de sammansatta är fullständigt utrönt."

Det nyss nämnda försöket tycktes påkalla förbättringar, och sådana vidtogos också i mängd. Dessa mångfaldiga systemer gjorde att man förlorade ur sigte Sauvage's ursprungliga uppfinning, hvilken patentet af år 1832 ej skyddade mot de förmenta förbättringarna. En man, som utmärkt sig för en ädel karakter och ett djupt vetande, herr Seguiet, medlem af Institutet, skref till den olycklige uppfinnaren, den man tycktes vilja alldeles utplundra: "Haf tålmod! Heder och rättvisa skola tillerkännas er. Jag vill att hela världen må få veta att propellern är en fransysk uppfinning. Lita på mig: det som tillkommer Cæsar skall blif-

va Cæsar gifvet! Jag känner allt hvad ni uträttat, sedan ni börjat edert arbete, och mitt intyg deröfver skall ni få."

Oaktadt denna välvilliga försäkran, kom Sauvage endast till en del i åtnjutande af den rättvisa, man lofvat honom. Hans patent återföll i statens ego, innan han hunnit få någon nytta af sitt arbete och sina uppoffringar. Man inser lätt att en själ, hvars kraft blifvit försvagad af så många moraliska lidanden, slutligen skulle blifva gripen af modlöshet, då han såg sig gå miste om den lön för sina mödor, hvilken han mindre eftersträfvade för sin egen del än för sin familj, den han ömt älskade.

Men vi ha förgätit att omnämna tvenne uppfinningar af mindre betydelse, hvilka dock göra heder åt Sauvage's snille. Den ena af dessa, hvilken förskrifver sig från 1836, är den s. k. "Reduktören", ett slags tillämpning af "Pantografen" på bildhuggarkonsten, för kopiering i mindre skala af reliefarbeten. Detta förträffliga instrument har till högst ringa priser kunnat lemna en mängd kopior af bildhuggarkonstens mästerverk. Ifrågavarande metod, som ännu i dag följes af Henri Sauvage, uppfinnarens son, har blifvit använd för afbildningar af Louvrens antiker och bör kunna göra en samling af modeller för godt pris tillgänglig för alla akademier och ritskolor.

"Vattenblästern", en apparat, med hvilken man upplyfter vatten till en höjd, som bestämmes af vattenkolonnens tyngd,

MADELEINE SMITH.

id India-street i Glasgow bodde herr Hamilton Smith, en af stadens rikaste och mest aktade köpmän. Försävidt rikedom utgör en stor del af den jordiska lyckan, var herr Smith genom egandet af sin förmögenhet i dubbelt mått lycklig; ty med denna kunde han visa sin familj alla de omsorger, hans husfaderliga ömhet önskade.

Sjelf en from presbyterian gaf han sina barn denna strängt religiösa uppfostran, som man i England och Skottland så ofta finner i rika familjer. Vid Madeleine, sin äldsta dotter, fästade han sig med synnerlig förkärlek, och för att bevara henne för allt inflytande af den stora, enligt hans åsigt, förderfvade världen, vårdade och skötte han henne som en känslig drifhusplanta. Madeleine, hans hjertblad, kom sålunda ända till sitt nittonde år blott i de sällskaper, hvilka den omtänksamme fadren utsett åt henne. Den vördnadsvärde presbyterianske prästen, doktor Beattie, valde de böcker, man satte i handen på den ömt älskade dottern; hon lärde sig känna det onda endast af den varnande katekesen och det goda af dessa sentimentala, fromma skrifter, hvarpå England är så rikt.

Madeleine, en intagande ungmö, tycktes icke blott vara förtjent af sin faders och hela sin omgifnings kärlek, utan hon syntes äfven ha blifvit hvad man ville göra af henne. Derför öfverlemnade man henne, då hon fyllt nitton år, åt sig sjelf och tillät henne att utvidga sin umgängeskrets.

Den framgång, hvarmed hon för första gången uppträdde i stora världen, smickrade fadrens stolthet, och då han trodde sig kunna lita på sin dotters fasta karakter, anade han icke de olyckliga följderna af det bitills

följda falska uppfostringsättet. Drifhusplantan passade icke i stora världens atmosfär, och knappast hade hon blifvit berörd af luftdraget der, förrän hon blef förderfvad. Madeleine störtade sig in i den stora sällskapshvirveln, och, gripen af nyhetens behag, förglömd hon snart det förflutna, hvori hon så länge funnit sin tillfredsställelse, medan hon ej kände något annat. Sina nya väninnor, damer af verd och bildning, öfverträdde hon snart, och så lärde hon i Jersey känna den unge man, som två år sednare skulle utöfva ett så mäktigt inflytande på hennes öde.

L'Angelier, sonen till en fransysk emigrant, arbetade såsom kontorist hos ett stort handelshus. Han såg Madeleine, den hänförande, sköna och själfulla flickan, närmade sig henne och hade den lyckan att finna genkärlek hos den tillbedda skönheten. Visserligen var L'Angelier omkring åtta år äldre än Madeleine; men han hade ett blekt, intressant ansigte, intagande manerer, en för en kontorist ovanlig bildning och detta svärmiska, eleganta väsen, hvilket utmärker den franska nationen framför alla andra.

Madeleine's kärlek, som underhölls genom samtal, så

är ett annat arbete af Sauvage. Man måste beklaga att man i det praktiska lifvet ej dragit större gagn af denna nyttiga apparat, som kan användas på en mängd olika sätt.

Man har förvånats öfver att så många snillrika uppfinningar kunnat se dagen midtunder ett lif, skakadt af så många vexlingar, och man kunde blifva frestad att tro att de ej kostat Sauvage's snille någon ansträngning, utan att denne snart sagdt omedvetet åstadkommit dessa uppfinningar, på samma sätt som träden bära sina frukter. Äck! under en skenbarligen af naturen fruktbar yta döljer sig oftast ett strängt arbete. Mödosamma ansträngningar hafva i lika hög grad som de bedragna förhoppningarne försvagat denna upphöjda själ och hafva fört Sauvage till det sjukhus, der hans lif utlocknat sistlidne 17 Juli.

Nationen har visat sin tacksamhet mot Sauvage genom en pension af 2000 francs; men hans barn och hans bror, hvilka delat hans uppoffringar, vänta ännu på en belöning för det de med så ädelt nit understödt Sauvage's verksamhet.

Praktisk rättvisa.

Sir John Malcolm, en af de sista guvernörerna i Bengalen, berättar följande drag af indisk rättvisa:

"Jag var stadd på ett tåg från Compoutly till Panwell, åt Bombay till, då jag några mil ifrån staden upphann en liten skara af beväpnade, hvilka förde en ung man med bundna händer ibland sig. Be-

vakningstruppen tillhörde Mahratterna i Puna. Jag efterfrågade hvem fången var och hvart de förde honom. Anföraren upplyste att de ämnade gå ungefär en mil till, till en plats, der ett rån, förenadt med mord, nyligen blifvit begånget, "och der" — tillade han — "skall jag taga hufvudet af karlen". — Är således han mördaren? — frågade jag. — "Nej", svarade anföraren, — "jag tror visst icke att han vet det minsta om den saken. Men han är ifrån Siddih's land, hvarifrån vi bestämdt veta att mördarne komma, och vi ha en gång för alla fått befallning, att så ofta ett dylikt fall inträffar, genast göra ett infall i deras land samt gripa och af-rätta den förste vuxne man, som kommer i vår väg. På det sättet har också den här unge karlen i går blifvit tillfångtagen och måste i dag dö."

Då jag tillkännagaf min förvåning och harm öfver ett sådant handlingssätt, som låter den oskyldige få lida för den skyldige, menade han att den saken ej anginge honom, och att han blott gjorde hvad han blifvit befalld — "Dock tror jag verkligen, att detta är en ganska god metod;" — fortsfor han, — "ty först och främst förskrifver den sig från Nana Furnavese, som var en utomordentligt vis man; och dessutom är jag tillräckligt gammal att kunna erinra mig den tid, då intet enda år förgick utan att tjuge eller trettio rån och mord föröfvades på denna väg, och nästan alla dessa uteslutande af band ifrån Siddihlandet. Nu deremot äro dylika fall högst sällsynta och ha ej förekommit mer än fyra eller fem gånger, sedan denna metod blifvit införd."

Vi hade snart uppnått den för afrättningen bestämda platsen. Bevakningen gjorde halt och tände sina "Hubbelbub-

bels" eller pipor. Man lösgjorde nu fångens händer, och äfven han rökade med största sinneslugn sin pipa, som om han velat låta förstå att detta vore den likgiltigaste tilldragelse i hans lif. När de äntligen rökade sina pipor till slut, blefvo fångens händer åter bundna på ryggen, hvarefter man förde honom några steg ifrån vägen och tillsade honom att falla på knä. Anföraren, som stod bredvid honom, fattade nu med båda händerna ett rakt tveeggadt svärd och ropade till mannen: "Böj ditt hufvud!" — Den unge mannen efterkom tillsägelsen; med blixstens hastighet nedföll svärdet, och i samma ögonblick rullade hufvudet ned i sanden, medan kroppen ansenligt höjde sig och derefter föll tillbaka. Sedan de härpå — "androm till varnagel" — upphängt liket vid fötterna i ett träd, slog de sig åter ned och rökade med största samvetslugn i verlden sin andra "hubbelbubbel", hvarefter de åter skyndade hem till staden igen.

Kinesiska uppröret på Borneo.

(Forts. o. slut från No 34.)

Kineserna hade skonat de europeer, hvilka ej tillhörde regeringens tjänstemannapersonal, och tvungit dem, såväl som Datoos folk att aflägga trohetsed, hvarefter de träffade nödiga förberedelser att draga vidare uppefter strömmen.

Sir James återvände emellertid till Sarawakströmmen för att få hjälp af Sakkarans och derefter åter tåga in i sin hufvudstad; men innan han ännu kunde landstiga, kommo de kinesiska Kungsi, mellan 500 och 600 man starka, nedåt floden. Dessa hade blifvit öfvermodiga af de framgångar, de inom så kort tid haft,

ofta tillfället medgif sådana, stegrades snart genom en hemlig brevexling till den häftigaste lidelse.

Den arma flickan förde nu, tvingad dertill af sin ställning, ett dubbelt lif: för sin lärare, den gamle pastorn, hvars ögon voro högst svaga, läste hon högt ur böcker af religiöst innehåll, och om aftonen, då hon satt allena i sin kammare, skref hon de mest glödande kärleksbref till den älskade, hvilken å sin sida för ingen del underlät att gifva den flammande elden näring. Till en början träffades de vid de täta besök de gjorde i den episkopala kyrkan St. Judan, der L'Angelier så ofta var synlig, att både presterna och församlingsmedlemmarna snart kände och värderade honom för hans fromhet. Men snart åtnöjde sig de älskande ej längre med att se och brevexla med hvarandra, de höllo äfven hemliga samtal vid fönstret till Madeleine's kammare, hvilken händelsevis var belägen i bottenvåningen af det vidsträckt huset.

Kärleken är uppfinningsrik, och efter någon tids förlopp fann Madeleine ett medel att insläppa honom.

En tjänsteflicka, Christine Mackenzie, blef invigd i hemligheten, och denna öppnade, då alla somnat, porten till

en sidobyggnad, genom hvilken hon förde L'Angelier till den väntande älskarinnan.

Så förlöto aderton månader.

Då lemnade Christine, en söndag, sin unga matmoder ett bref. Madeleine läste detta, smålog och gömde det.

— Christine, — sade hon sedan, — mottag dessa penningar!

— Hvarför då? — frågade den redan något bedagade kammarjungfrun, som alltid hade tanken riktad på den återstående delen af sitt lif.

— Du skall i afton senare än de andra domestikerna gå till sängs.

— Ni vet, miss, att jag alltid gerna är beredd att tjena er. Befall bara!

— Min far lägger sig klockan tio.

— Ja, miss!

— Så snart du är förvissad derom, öppnar du porten till sidobyggnaden och för min vän, som du träffar på gatan, öfver gården och genom köket till min kammare. Derefter dröjer du till dess han aflägsnat sig, tillstänger åter dörren och går till sängs. Se till att det öfriga tjänstfolket ej märker att du är uppe så länge!

Christine lofvade att lyda och aflägsnade sig.

Samma dag hade herr Smith till middagen en bordsgäst, herr Minnoch, en rik köpman. Minnoch var trettio år gammal, oberoende och både till sitt väsen och sitt yttre en intagande man. Herr Smith var en affärsvän till sin gästs fader, och då han högt värderade familjen Minnoch, och isynnerhet den unge mannen, hade han länge hyst den planen, att förena sin dotter med Wilhelm Minnoch. Dennes inbjudning på ifrågasvarande söndag skulle blifva första steget till detta mål. Madeleine kände Minnoch redan något litet och tyckte ej ogerna se att han närmade sig henne.

Sedan den främmande frampå aftonen aflägsnat sig, sade herr Smith till sin dotter:

— Madeleine, hvad tycker du om herr Minnoch?

En dylik fråga hade den stränge fadren förr aldrig gjort. Madeleine var klok nog att fatta dess rätta mening och svarade förvirrad:

— Han är ej otrefflig, min far! — Både hans sätt och hans person behagar mig.

Herr Smith var högst belåten, och han tviflade ej längre på att kunna förverkliga sin älsklingsidé. Min-

(Fortsättning pag. 278.)

DET NYA KRIGSM

RIEPALATSET I LONDON

och voro nu ursinniga öfver att de ännu icke kunnat tillintetgöra rajahns makt.

Rajah'n egde ej en tillräckligt stor styrka, att kunna våga en drabbning med rebellerna, och beslöt derföre visligen att draga sig tillbaka till Linga, för att försäkra sig om understöd af höfdingen och folket i detta distrikt.

Under vägen dit mötte han dock lyckligtvis ångaren "Sir James Brooke", hvilken nyss ankommit från Singapore. Nu ryckte han tillbaka mot Kuchin och inom kort hade det lyckats honom att drifva kineserna ur staden.

De härifrån bortdrifna Kungsi blefvo antingen af Dayaks och Datoos nedhuggna, eller ock senare skjutna i skogarne, dit de tagit sin tillflykt. Sistnämnda företag var likväl icke utan fara. En vid krets bildades af de krigiska stammarne, och ju längre man framträngde, desto trängare blef denna, på det att icke en enda kines skulle undkomma. Så antog denna strid karakteren af ett guerillakrig. Det var en strid af hand emot hand, eller snarare af musköt mot musköt; ty så snart en rebels hufvud blef synligt i ett skogssnår, så riktades genast alla gevärsmynningarne mot honom. Ingen pardon gafs; ty hvaroch en af dessa skurkar hade öfverfallit europeerna under sömnen och mördat dem under nattens mörker. Och likväl voro kineserna ännu obesegrade. De hade starka bakhåll å åtskilliga orter, hvarifrån de gjorde sina utfall.

Den 9 Mars kommo de i fem "prauer"

eller krigsbåtar och började härja flodens stränder. Datoos Bandas folk var förlagdt på ett enda krigsfartyg vid Tungah Lida, beläget vid de två flodernas förening vid pass 15 mil uppom Kuchin. Då det fick se Kungsis fartyg erbjöd det dessa en strid, ehuru det, som sagdt är, blott hade ett enda fartyg; men anbudet mottogs ej, emedan Kungsi hade en annan plan. De landstego nemligen och uppförde en skans, den de besatte med kanoner och en garnison af 250 man, försedda med muskötter.

De ansågo sig nu så säkra, att de ej vidare iakttog någon försigtighet i afseende på sina fartyg, hvilka derföre snart blefvo eröfrade af Datoos Bandas manskap. Derpå for den tappre höfdingen i en lätt båt ned till Kuchin, för att få förstärkning. Sedan han bekommit två stora "prauer" och några Dayak-Bankongs, återvände han till skansen. Han landsteg här djerft, angrep befästningen och intog den. Kineserna gjorde tappert motstånd, men inom kortare tid än en halftimme hade mer än hundra af dem blifvit nedhuggna. Då grepos Kungsi af en panisk förskräckelse. Deras bästa soldater hade fallit, deras anförare blifvit dödade, deras skepp tagna — och blott ett hopp om räddning återstod för dem, nemligen flykten till skogarne. Äfven de kineser, hvilka ännu upphöllo sig i Balidah, Siniaven och Baub, blefvo vid underrättelsen om sina landsmäns nederlag så förskräckta, att de flydde till det inre af landet.

Natten till den 11 Mars voro Kungsi i

fullt återtag till Sambas, hvarunder Malajerna följde dem tätt i hälarne och aldrig förfelade att afskära återtaget för hvaroch en, som kommit att dröja efter de andra. Kungsi flydde med hustrur och barn i en så tät hop, att Malajerna ej kunde intränga i denna. Enligt en helt låg beräkning ha 1000 kineser härunder blifvit nedgjorda, och utom dessa ha säkerligen två gånger så många omkommit i skogarne, hvarföre man antager att af fyra- eller 5000 Kungsi, allra högst 2000 blifvit öfriga, hustrur och barn deruti inberäknade. En så sträng vedergällning drabbade dem.

Vi kunna icke annat än beklaga förlusten af så många människolif; men vi må å andra sidan ej heller förgäta, att sir James Brooke varit nödsakad att statuera ett strängt exempel, för att betrygga både sig sjelf och sina undersåter för nya anfall af dylik art.

Han kallas nu af de infödda, som förut varit hans bittraste fiender, "öboernas vän" och hans namn välsignas af hvarenda Dayak inom Sarawak-området; ty han har förvandlat en ofruktbar vildmark i en ljuflig trädgård, i hvilken frid och lycka herrskat, intilldess kineserna anställde sitt fega och grymma blodbad.

Vi kunna ej utan det innerligaste deltagande tänka på den företagsamme engelsmannen, som utbreder kulturen bland barbariska folkstammar, som på vildar utöfvar ett välsignelserikt inflytande och lyckats göra dem, som annars troligen ej

noch hade längesedan sagt honom, att han fattat kärlek till den förtjusande Madeleine.

— Du vet, — fortfor fadren i öm ton, — att jag är mån om din lycka, och då jag nu uttalar den önskan, att du alltid måtte vänligt bemöta Wilhelm Minnoch, så kan du deraf förstå hvilken god tanke jag har om den unge mannen. Jag har bedt honom ofta komma hit. Drag försorg om att han hos oss finner sig väl!

Den lycklige köpmannen, hvilken för skulle ha trott på himmelns nedstörtande, än på en hemlig kärlek hos sin så sorgfälligt uppfostrade dotter, dröjde icke att meddela sin tillämnade måg, att Madeleine hyste goda tankar om honom. Han smickrade sig med förhoppningar, hvilka voro honom lika angenäma i egenskap af såväl köpman som fader. Hade han häryd blott vetat, att hans faderliga omsorg skulle blifva den första anledningen till hans ömt älskade dotters olycka!

Lifvet i köpmannens hus var högst regelmässigt. Klockan åtta åt man sin quällsvard, från nio till half tio förrättade herr Smith med hela familjen sin aftonandakt, en half timma förgick sedan under vänligt samspråk,

och klockan tio drog sig hvaroch en tillbaka till sitt rum. Vare sig att det skedde af förställning eller af vana — men Madeleine var den andäktigaste af alla, då fadren läste ett kapitel ur bibeln eller föreläste en uppbyggelig betraktelse af någon from prest. Äfven i dag lemnade fadren henne såsom vanligt med en öm faderskyss på pannan.

Straxt efter klockan tio var det tyst i huset. Christine smög sig till sidobygnadens port, hvars façad vette åt en tvärgata, och öppnade helt sakta en dörr, som den gamle portvaktaren nyss tillstängt. En man tätt insvept i en kappa blef synlig. Luften var rå och kall och vinden dref ett fint duggregn genom gatan, hvilken var mörk och likasom utdöd.

Mannen i kappan inträdde. Försigtigt följde han kammarjungfrun, som bar en liten handlykta. Likasom om han noga kände lokalen gick han öfver den vidlyftiga gården, genom köket och den stora förstugan samt öppnade utan vidare omsvep sakta en af de dörrar, som lägo midtemot stora ingången till huset.

Han inträdde i ett varmt, ljust rum. Madeleine, som redan var i sin paltträkt, satt och läste vid kaminen,

der elden flammade högt upp. Vid bullret af den inträdande vände hon mot honom sitt ansigte, hvilket genom den starka elden blifvit öfverglutet af en behaglig rodnad.

Madeleine var i sanning retande, förföriskt skön; och om den unge mannen lät sin kappa falla och slöt den läsande i sina armar, så må man ej förundra sig deröfver. Madeleine slingrade sina hvita armar om hans hals och besvarade de eldiga kyssar, hvarmed han öfverhöljde henne.

— Du darrar, Emil? — frågade hon deltagande. — Är du sjuk?

— Nej, min älskade; men vädret är ruskigt, det faller ett kallt regn och jag har länge väntat.

— O, att jag icke kan undanröja detta förhatliga tvång! — utropade Madeleine i missnöjd ton.

— Jag skall upptäcka mig för din far.

— Om du älskar mig, Emil, så tig ännu någon tid!

— Jag känner lika väl som du det tryckande i detta hemliga umgänge. Hvad kan din far ha att anmärka mot mig?

blifvit annat än menniskojägare, till bergsmän, trädgårdsmästare och sjömän, hvarigenom han således har förverkligat den heliga skrifts ord: "Jordens ödemarker skola förskönas och öknarne blomstra såsom en ros."

Det nya Krigsministeriepalatset i London.

Den teckning till ett palats för engelska krigsministeriet, vi i dag meddela, är en kopia af den ritning, som vid allmän täflan mellan olika länders arkitekter vunnit priset.

Den prisbelönte konstnärens namn är Garling.

Från engelska regeringen har utgått ett förslag att uppföra krigsministeriepalatset på en plats i London, hvilken nyligen blifvit afröjd och sträcker sig från Downing-street i Westminster till Charles-street — en sträcka af ungefär 120 fot — och längs utmed Downing-street och Charles-street, i öster och vester — en sträcka af omkr. 240 fot. Dess östra façad skall vetta åt Parlamentsgatan, i en linie med handelskollegie- och skattkammarepalatsen, och dess vestra façad åt den gata, hvars andra sida kommer att upptagas af den föreslagna utrikesministerie-byggnaden.

Husets grundritning bildar en aflång fyrkant, flertalet af embetsbyråerna skola rangeras i tre våningar rundtomkring de fyra sidorna, och en hvälfvd korridor, tio fot bred, kommer att gå rundt omkring hela

byggnaden, upplyst af fönster med utsigt åt fyra inre gårdar, hvardera af 46 till 55 fots fyrkant. Det återstående af rummen skall inredas på hvar sin sida af tvenne, tjuge fot breda korridorer, hvilka i form af ett kors förena byggnadens fyra sidor; dömer, omgifna af pelar-gallerier och upplysta ofvanifrån, skola uppföras ofvan af skärningspunkterna.

Hufvudingången blifver på den façad, som vetter åt parlamentsgatan, och stora trappan kommer att uppföras under hufvuddömen, för att med denna bilda ett skönt arkitektoniskt helt och för alla de olika departementerna lätta kommunikationerna inom palatset.

För att gifva ett någorlunda tydligt begrepp om den ofantliga massa af göromål, som faller ensamt inom krigsministeriets verksamhetskrets, må det vara tillräckligt att nämna, att det utrymme, som tages i anspråk blott och bart för skrivarne och de förnämste räkenskapsförarne, utgör inalles 168 rum.

Då man tager i betraktande att alla dessa olika embetsbyråer, som här så beqvämt komma att förenas under ett tak, för närvarande äro belägna på ett halft dussin olika ställen, en half (eng.) mil eller längre ifrån hvarandra, så får man en föreställning om den tryckande nödvändighet, som förmått brittiska regeringen och parlamentet att besluta uppförandet af den byggnad, hvarom nu är fråga.

Den stil, herr Garling valt, är den egenomliga utvecklingen af renaissance-sti-

len, hvilken infördes af konstnärerna i Frans den förstes tid och af hvilken vi se de vackraste prof i palatsen Chambord och Blois, Hotel de Ville i Paris samt slottet Heidelberg. Oberoende af de stora förtjenster denna stil eger i afseende på lätthet, behag och storhet, har byggmästaren särskildt blifvit föranledd till detta val af nödvändigheten att upptaga en sådan komposition, som kunde bringas i samklang med de majestätiska monumenter af götisk byggnadsstil, som utgöras af Parlamentshuset och Westminster-Abbey å ena sidan, samt det i grekisk stil uppförda national-galleriet med åtföljande byggnader å den andra.

I sjelfva verket behöfdes någonting, som kunde gynnsamt grupperas med dem båda, någonting, som innehåller vissa karakteristiska drag, gemensamma för båda, någonting, som förmedlande kan föra ögat från den ena motsatsen till den andra och förena de skeubart motsatta polerna, den grekiska och den götiska konsten.

De höga mansard-taken, såsom de tekniskt kallas, hvilka tillhöra denna stil, hafva oberoende af sitt stora värde, då de konstnärligt behandlas, den förtjensten att gifva en omvexlande och djerf taklinie och en behaglig begränsning åt byggnadens stora massa; de föra blicken gradvis uppåt, tillfredsställa både bekvämlighetens och estetikens fordringar och äro särskildt lämpliga för en byggnad, hvilken, såsom denna kommer att i alla riktningar blifva synlig på långt

— O, tala icke derom! — svarade Madeleine allvarsamt. — Min far älskar mig.

— Hans dotters framtid skall ej blifva olycklig, om hon blir min hustru.

— Du har lofvat mig att vänta ännu ett halft år — håll ditt löfte! — Jag är ung, är ännu icke nog bildad och erfaren för att som maka kunna göra dig fullkomligt lycklig.

— Godt, jag skall vänta! — sade Emil i det han förtretad kastade sig ned på en stol.

En stunds tystnad inträdde. Hos båda tycktes den ömhet, de efter den första helsningen visat, hafva försvunnit. Madeleine satt åter begrundande på sin stol och Emil L'Angelier stirrade dystert på kaminens eld.

— Vi ha ej sett hvarandra på åtta dagar; — började äntligen Emil — i dag vid middagstiden erhöll jag ditt bref — hvad har du nu att säga mig?

— Madeleine betraktade honom med en djup, strålande blick.

— Hur är du nu beskaffad igen? — frågade hon förebrävande. — Rår jag för att mina familjeförhållanden äro sådana som de äro? Du har sjelf känt dem,

har vetat huru försigtig jag måste vara mot min far, för att ej bedröfva honom, och sannerligen har han också förtjent att jag på ett skonsamt sätt underrättar honom om min kärlek, den han ej gillar!

— Den han ej gillar? — frågade Emil häftigt.

— Ja!

— När har du kommit till den öfvertygelsen!

— Den har jag länge haft.

— Ah, jag förstår, den fattige kontoristen är alltför ringa för honom. Den store handelsherran vill hafva en rik måg ur landets köpmansaristokratie! — Madeleine, jag afstår icke från dig; du är så godt som min hustru, och förr än jag skulle tillåta, att din far . . .

Han tystnade, liksom han ej vågat uttala hvad han tänkte.

— Nå, hvarför slutar du icke? — frågade Madeleine och betraktade honom med en lugn blick. — Hvad vill du göra, om min far fattade något beslut, som icke behagar dig och mig?

— L'Angelier för med handen öfver sin bläcka panna, som om han velat bortvisa någon pinsam tanke och yttrade derefter hastigt:

— Nej, jag tror icke derpå, jag kan icke tro derpå. Men skulle han våga att rycka dig ifrån mig, så vill jag omtala vårt förhållande för honom, vill säga honom att du icke kan blifva en annans hustru, och hjälper icke det, så tar jag lifvet af mig!

— Emil, är detta den glödande kärlek, du så ofta svurit mig? Om du huser en sann kärlek till mig, kan du ej vilja sätta din kärestas ära på spel, för att tynga hennes far att uppfylla dina önsknings. Att jag älskar dig med all den hängifvenhet, hvaraf en kvinnas hjerta är mäktigt, det har jag bevisat dig — och äro mig derföre ett oinskränkt förtroende, hvad som än må inträffa! Håll saken hemlig för hvaroch en och haf aktning för din brud, som sjelf trolofvat sig med dig! Jag vet icke huru det kommer sig — men jag plågas af en viss fruktan att du skulle kunna taga något steg, som skulle förråda vårt ömma förhållande. Af detta skäl, och ännu mera emedan jag längtade efter dig, inbjöd jag dig i dag till ett besök. Emil, svärj mig, att tige ända till dess jag lofvar dig att du öppet får yttra dig. Jag kan allrabäst bedöma förhållandena. Vill du det? Vill du det, min älskade? (Forts.)

Fjellgäsen i Zoologiska sällskapets trädgård i Regents-park i London.

afstånd och från många ståndpunkter synes grupperad med höga torn samt spetsiga gafflar och tak.

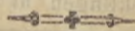
Det inre kommer blott att förete sådana arkitektoniska drag och prydnader, som öfverensstämma med byggnadens praktiska ändamål.

Det byggnadsmaterial, som kommer att begagnas för byggnadens yttre, är Portlandsten; taken, hvilkas sparrar skola vara af jern, komma att täckas med bly och öngifvas med jernornamenter.

Det hela skall vara eldfast byggt, enligt samma principer, som tillämpats på Louvern och andra byggnader, hvilka nyligen blifvit uppförda i Paris.

Det har blifvit föreslaget att bildstoder af Englands utmärkte krigare skola uppresas i särskilda nischer och på fotställningar, anbragta rundtomkring byggnadens façader, samt att ryktbara segrars namn och årtal skola inskrifvas på tafloer å frisen öfver jordväningens fönster. Om så sker, kom

mer denna byggnad att blifva icke blott ett hus för regeringsgöromål, utan äfven en minnesvärd öfver de bedrifter och de store krigare, som spridt glans öfver den brittiska nationen.

Fjellgäsen i Zoologiska sällskapets trädgård i Regents-park i London.

Det zoologiska sällskapets i London samling af vattenföglar är bekant såsom utomordentligt rikhaltig; isynnerhet äro and och gåsfamiljerna talrikt representerade och deribland alla de species, hvilka ha en större förmåga att umbära friheten.

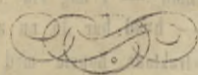
I den mängd dammar, som äro kring-spridda i trädgården, födas årligen ett stort antal tillhörande främmande arter af dessa familjer.

Den nyaste tillökning, som denna gren af den zoologiska samlingen erhållit, är — berättar "Illustrated News" — tvenne fjellgäss från Falklands-örne, hvilka blifvit

skänkta till sällskapet af öarnes guvernör, kapten Moore.

Till följe af sitt geografiska läge äro Falklands-örne de naturligaste utkläkningsplatserna för en mängd af Syd-amerikas vattenföglar, och sannolikt begifva sig samtliga arterna af andfamiljen i anseeligt antal dit vid den tidpunkt då de bygga sina bon.

Fjellgäsen (*Chloephaga Magellanica*) hvars bild, nu för första gången tagen af ett lifvande original, här återgifves, uthärdar Englands klimat ganska väl och kommer sannolikt att fortplanta sig derstädes lika hastigt som dess närmaste granne, "gråhufvade gäsen" (*Chloephaga Poliocephala*), som genom afidne earlen af Derby erhöles från Chili och nu i sju års tid varit i sällskapets ego.

Härmed följer Romanbilaget: "Modiga Hjertan." pag. 13—20.